21/06/2019

Η θαυματουργή Κάρα του Οσίου Ιωακείμ στην Ιερά Μονή Βατοπαιδίου

/ Αγιορείτικα

Η μισή Τιμία Κάρα του Αγίου φυλάσσεται στην ιερά Μεγίστη Μονή Βατοπαιδίου Αγίου όρους, η άλλη μισή και τα υπόλοιπα λείψανά του στον Ιερό Ναό Αγίας

Βαρβάρας, στον Σταυρό της Ιθάκης.
Ο Όσιος Ιωακείμ – κατά κόσμον Ιωάννης Πατρίκιος – γεννήθηκε το 1786 στον οικισμό Καλύβια της Βόρειας Ιθάκης από γονείς ευσεβείς και ενάρετους, τον Αγγελο και την Αγνή.

Όταν ο Ιωάννης ήταν μικρό παιδί ακόμη, πέθανε η μητέρα του και ο πατέρας του ξαναπαντρεύτηκε και η μητριά του μικρού Ιωάννη τον ταλαιπωρούσε και τον βασάνιζε.

Ο άγιος, τα δύσκολα αυτά χρόνια, ασκήθηκε στην υπομονή και στην ταπείνωση, βρίσκοντας καταφύγιο στην προσευχή, στο απόμερο εκκλησάκι του Αγίου Σπυρίδωνος, και στην μελέτη των ιερών βιβλίων.

Στην εφηβική του ηλικία εργάζεται σαν ναυτικός στο καΐκι του πατέρα του, προκαλώντας τον σεβασμό και την εκτίμηση του πληρώματος για τις σπάνιες αρετές του, όμως, σύμφωνα με την επιθυμία της μητριάς του, ο Ιωάννης απομακρύνεται από τη δούλεψη του πατέρα του κι αναλαμβάνει εργασία στο πλοίο του συμπατριώτη του καπεταν – Γιώργη Βρεττού, Χατζή.

Σε κάποιο από τα ταξίδια του αυτά, το 1803, βρίσκει καταφύγιο στο Αγιον Όρος, στην Ιερά Μονή Βατοπαιδίου, όπου γίνεται μοναχός και παίρνει το όνομα Ιωακείμ.

Με την άσκησή του, κάτω από την καθοδήγηση Αγίων Γερόντων, ξεπερνάει στην αρετή ακόμη και μεγαλύτερους απ’ αυτόν μοναχούς.

Με την έναρξη της Ελληνικής Επανάστασης, ο ηγούμενος της Μονής επιλέγει τον μοναχό Ιωακείμ και τον στέλνει σαν ιεροκήρυκα στην Πελοπόννησο.

Εκεί, ακούραστος, ο Αγιος, διδάσκει, στηρίζει, παρηγορεί κι ενθαρρύνει τον ταλαίπωρο πληθυσμό ενώ επιπλέον, με το καΐκι του Κεφαλλονίτη παπα – Γιάννη Μακρή μεταφέρουν από τον Μωριά στα Επτάνησα γέρους και γυναικόπαιδα, σώζοντας τους από τις επιδρομές του Ιμπραήμ.

Γύρω στα 1827 ο Όσιος Ιωακείμ φτάνει στη μικρή αγγλοκρατούμενη τότε πατρίδα του Ιθάκη και για 41 χρόνια δρα ακαταπόνητος μέσα στον κόσμο, την πλάνη, την αίρεση, την αμαρτία, δεχόμενος τον σεβασμό αλλά και προκαλώντας με την αγιότητα του βίου του την έχθρα και την αντιπάθεια των Αγγλων καθώς και μερικών Ιθακησίων.

Τους χειμερινούς μήνες φιλοξενείται σε σπίτια ευλαβών Χριστιανών και σε μοναστηράκια του νησιού, ενώ το υπόλοιπο χρονικό διάστημα σε δάση και φαράγγια περνά τις νύχτες του προσευχόμενος.

Αναφέρονται δέ περιπτώσεις που ο Αγιος, ενώ προσευχόταν, βρισκόταν πάνω από το έδαφος, πλημμυρισμένος από ουράνιο φως.

Καταπονώντας το ασκητικό του σώμα φορά εσωτερικές μολύβδινες πλάκες δεμένες στη μέση του και μεταφέρει σε μεγάλες ανηφοριές τσουβάλια με πέτρες και βότσαλα από ερημικές παραλίες του νησιού ενώ παράλληλα ασκείται στην αγία ταπείνωση κάτω από το πετραχήλι του αγίου Πνευματικού του, Ιερομονάχου Αγαπίου της Ιεράς Μονής Ταξιαρχών Περαχωρίου.

Ο Αγιος μερίμνησε να χτιστούν ναοί και με τα κηρύγματά του αναζωπύρωσε το θρησκευτικό συναίσθημα των Ιθακησίων και τους ενθάρρυνε εναντίον των Αγγλων, προφητεύοντας ακόμη και την αναίμακτη φυγή τους από το νησί όπως και έγινε.

Προικισμένος με το προορατικό και διορατικό χάρισμα, γίνεται ο δάσκαλος, ο σύμβουλος, ο τροφός και ο ιατρός των συμπατριωτών του, ενώ ο ίδιος ζούσε σε αρκετά μεγάλη εκούσια φτώχεια καθώς και ακτημοσύνη.

Σε προχωρημένη ηλικία κοιμήθηκε εν Κυρίω «εκ μαρασμού» στις 2 Μαρτίου του 1868, στην οικία του Παΐζη, στο Βαθύ της Ιθάκης και πάνω του δεν βρήκανε τίποτε παρά μόνο ένα χαρτί στο δεξί του χέρι του που έγραφε την επιθυμία του να ταφεί στον Ιερό ναό της Αγίας Βαρβάρας που ο ίδιος έχτισε.

Η εξόδιος ακολουθία του Αγίου έγινε στον Ναό του Αγίου Νικολάου της πόλεως, παρουσία πλήθους Χριστιανών.

Ακολούθησε η κατανυκτική εκφορά του Σκηνώματος του προς το χωριό Σταυρός, μία πορεία αρκετών ωρών, όπου και τάφηκε σύμφωνα με την τελευταία του επιθυμία, πίσω από τον Ναό της Αγίας Βαρβάρας που ο ίδιος είχε χτίσει.

Κατά τη διάρκεια της πομπής προς τον Σταυρό, έβρεχε καταρρακτωδώς όμως το ιερό λείψανο του Αγίου δεν βράχηκε καθόλου.

Αυτά ήταν μόνο τα πρώτα σημάδια της αγιότητας του Οσίου ενώ η ζωντανή παρουσία και τα θαύματα του Οσίου Ιωακείμ του Παπουλάκου συνεχίστηκαν και μετά τον σωματικό του θάνατο καθώς όμως συνεχίζονται ακόμη και μέχρι σήμερα.

Στις 23 Μαΐου του 1992 έγινε η ανακομιδή των λειψάνων του Οσίου παρουσία,

κατά την οποία η Τιμία Κάρα του χωρίστηκε στα δύο και έτσι το μισό πήρε για Ευλογία η Μονή Βατοπεδίου και το άλλο μισό ο Ιερός Ναός της Αγίας Βαρβάρας.

Στις 19 Μαρτίου του 1998 με αριθμό πρωτοκόλλου 323 της Πατριαρχικής και Συνοδικής πράξης του Οικουμενικού Πατριαρχείου, μετά από εισήγηση της Μονής Βατοπεδίου και της Εκκλησίας της Ελλάδος (αρχιεπίσκοπος ο μακαριστός Σεραφείμ) θεσπίστηκε «…όπως από του νυν και εις το εξης εις αιώνα τον άπαντα, Ιωακείμ ο Βατοπεδινός ο Παπουλάκης συναριθμείται τοις οσίοις και αγίοις της Εκκλησίας ανδράσοιν, ετησίοις ιεροτελεστίες και αγρυπνίαις τιμώμενος, και ύμνοις εγκωμίων γεραιρόμενος, τη μεν β’ Μαρτίου, εν ή μακαρίως προς τον Κύριος εξεδήμησεν, τη δε ι’ / κγ’ Μαΐου, επί τη ανακομιδή των ιερών αυτού λειψάνων…».

Η μνήμη του τιμάται στις 2 Μαρτίου.